29/11/2021

Μητροπολίτης Ιερισσού: «Σαν βουλιάξει η ανθρώπινη ψυχή, χάνεται η εικόνα του Θεού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Την υπόσχεση που είχε δώσει στην Ενορία Αγίων Αναργύρων Κοκκαλούς, στην οποία εφημερεύει ο Παν. Αρχιμ. π. Ιουστίνος Κεφαλούρος, εκπλήρωσε χθες, Κυριακή, 28η Νοεμβρίου τ. ε., ΙΓ΄ Λουκά , ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ακολουθούμενος από τον Διάκονό του π. Αμφιλόχιο Χάιτα.

Πρόκειται για εκπλήρωση της υποσχέσεώς του κατά την παραμονή της εορτής των Αγίων Αναργύρων που πανηγύριζε η Ενορία ότι θα προσέλθει την συγκεκριμένη Κυριακή για να μετάσχει στην Ευχαριστιακή Σύναξη, καθότι ανήμερα

ούς της

Μέσα σ’ έναν πεντακάθαρο, ευπρεπισμένο και με απόλυτη ευταξία περιποιημένο Ιερό Ναό ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Όρθρο και με τη συμμετοχή καλών Ιεροψαλτών προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας. Αν και ήταν η πρώτη Κυριακή με την εφαρμογή των μέτρων για την αποφυγή του κορωνοϊού, εντούτοις αρκετός Λαός προσήλθε στο Ευχαριστιακό Τραπέζι. Επικεφαλής η Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Βόλβης κα Κική Τσουραλάκη και ο Τοπικός Πρόεδρος κ. Δημήτριος Χαρπουσάνης.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος, με βάση την Ευαγγελική Περικοπή του πλούσιου Άρχοντα της Συναγωγής, που εμβρόντητος και περίλυπος άκουσε από τον Κύριο πως αν θέλει να είναι μαθητής και ακόλουθός Του οφείλει να πουλήσει τα πολλά υπάρχοντά του και να τα μοιράσει στους φτωχούς, απευθύνθηκε στον Λαό του Θεού με λίγα λόγια, αναλύοντας το θέμα της συνάξεως του πλούτου από τον άνθρωπο διαχρονικώς. Βρήκε, άλλωστε, καθώς νόμισε ο πλούσιος Άρχοντας

της Συναγωγής την ευκαιρία να λάβει τον έπαινο και να βρει δικαίωση από τον αγαθό Διδάσκαλο στα μάτια των ανθρώπων, και μάλιστα κατά τον πλέον επίσημο τρόπο, για τον καθώς νόμιζε ενάρετο τρόπο ζωής του. Έπαινο για το έξυπνο συνταίριασμα από μέρους του Θεού και μεγαλείων στον βίο του και δικαίωση της φιλοσοφίας της ευμάρειας και της καλοπέρασης, φυσικών τέκνων της χλιδής, της γλυκιάς ζωής και του πλούτου. Κι' όμως έμεινε κατάπληκτος ο άνθρωπος και καταλυπήθηκε, σαν άκουσε απ' τα χείλη του μεγάλου Διδασκάλου πως Βασιλεία του Θεού, χρήματα και κοσμικά μεγαλεία δεν συμβιβάζονται. Τότε, για πρώτη φορά ίσως, άκουσε την καρδιά του να μουρμουρίζει:

«Τά μεγαλεῖα νά φοβᾶσαι, ὦ ψυχή.

Καί τές φιλοδοξίες σου νά ὑπερνικήσεις

ἄν δέν μπορεῖς, μέ δισταγμό καί προφυλάξεις

νά τές ἀκολουθεῖς. Κι' ὅσο ἐμπροστά προβαίνεις, τόσο

ἐξεταστική, προσεκτική νά εἶσαι...»

(Κωνσταντῖνος Καβάφης)

Δυστυχώς στις σημερινές «πολιτισμένες» ανθρώπινες κοινωνίες ο πλουτισμός, η περιουσία και η ξέφρενη συγκέντρωση υλικών αγαθών γίνηκε αυτοσκοπός, είπε ο ομιλητής. Ο άνθρωπος σύρθηκε στο να βλέπει τα πάντα σαν ουδέτερα αντικείμενα, υποτεταγμένα στις ανάγκες και στις ορέξεις του και χρήσιμα μόνο για την ικανοποίηση των εγωκεντρικών του επιθυμιών και επιδιώξεων. Και τούτο μόνο ο άνθρωπος σαν διαστραφεί, το επιδιώκει. Γίνεται μανιώδης και αχόρταγος στην αυτάρεσκη αποθήκευση των υλικών αγαθών. «Η γη, θα πει ο Μέγας Βασίλειος, δεν παράγει τους καρπούς της, για να τους φυλακίσει και να τους κρατήσει, με σκοπό να τους απολαύσει η ίδια. Τους προσφέρει για τη δική σου εξυπηρέτηση, να τους γευτείς, να τους χαρείς, να κρατηθείς στη ζωή. Συ μόνο τα συνάζεις, τα φυλακίζεις στα θησαυροφυλάκιά σου, τα ακινητοποιείς, τα αχρηστεύεις, για να ικανοποιηθεί το μάτι σου με την πληθωρική ποσότητα και τον όγκο του αριθμού...».

Και βαραίνει μέρα με τη μέρα, μας λέει ο ιερός Χρυσόστομος, και γίνεται πλεονέκτης ο τρόφιμος της γης, διαστρέφοντας την προσωπικότητά του, δοσμένος στο βασανιστικό κύκλωμα του θησαυρισμού. «Θα σας φέρω ένα παράδειγμα από τα πλοία, συνεχίζει ο Χρυσόστομος, μιλώντας γι' αυτό το δυσβάστακτο βάρος. Όταν το φορτίο είναι πολύ βαρύ, καθίζει το σκάφος. Όταν ελαφρωθεί πλέει γοργά. Και στα σπίτια μας το ίδιο γίνεται· Όταν συνάξεις περισσότερα απ' όσα σου χρειάζονται χρήματα, μια ριπή ανέμου, ένας πειρασμός του βίου και βουλιάζει αύτανδρο το σκάφος. Μα αν σύναξες μονάχα όσα έχεις ανάγκη, και καταιγίδα να σε βρει, συ ελαφροπατάς πάνω στα κύματα!».

Και κατέληξε ο Δεσπότης: «***Σαν βουλιάξει η ανθρώπινη κατεστραμμένη οντότητα και χάση την αυθεντικότητά της και τη φυσιογνωμία της, μουχλιάζοντας μαζί με τους τίτλους των θησαυροφυλακίων που έκανε θεούς της, χάνει κυρίως το ανθρώπινο πρόσωπο, μα και την εικόνα του αληθινού Θεού!*** *Απώλεια βαριά που ώθησε τον όσιο Νικήτα Στηθάτο να γράψει· "*

Αν θέλεις να είσαι φίλος του Χριστού, πρέπει να μισήσης τον χρυσό και την αχόρταγη αγάπη του, γιατί στρέφει τη διάνοια στον εαυτό της και την απομακρύνει απ' τη γλυκύτατη αγάπη του Ιησού... Αν αγαπάς τον χρυσό, δεν αγαπάς τον Χριστό...". Και δεν καταλαβαίνεις ότι η γη δεν σου ανήκει, αλλά εσύ ανήκεις σ' αυτήν! Πότε θα το καταλάβουμε αυτό άραγε οι άνθρωποι;».